

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.348 van 22 december 2015
in de zaak A. 216.453/IX-8686**

In zake: Peter SCHRYVERS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan Ghysels
kantoor houdend te 1170 Brussel
Terhulpssteenweg 187
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Aube Wirtgen en Heleen Vandermeersch
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 99
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 13 juli 2015, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de artikelen 1, 9 en 10 van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 mei 2015 waarbij het mandaat van Peter Schryvers van effectieve bestuursrechter bij het Milieuhandhavingscollege, dat verstrijkt op 31 augustus 2015, niet wordt verlengd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 november 2015.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Philippe Maerevoet, die *loco* advocaat Jan Ghysels verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Heleen Vandermeersch, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Decretaal en reglementair kader

3.1. Bij decreet van 21 december 2007 ‘tot aanvulling van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een titel XVI ‘Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen’” werd bij het Vlaams Ministerie van Leefmilieu, Natuur en Energie een Milieuhandhavingscollege opgericht als een administratief rechtscollege in de zin van artikel 161 van de Grondwet.

Luidens het toen ingevoegde artikel 16.4.19, § 2, van het decreet van 5 april 1995 ‘houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid’ doet dit administratief rechtscollege uitspraak over “het beroep dat wordt ingesteld tegen een beslissing van de gewestelijke entiteit houdende de oplegging van een alternatieve of een exclusieve bestuurlijke geldboete”.

In artikel 16.4.21, §§ 1 en 2, van het decreet van 5 april 1995 werd bepaald dat het Milieuhandhavingscollege samengesteld is uit een voorzitter en een ondervoorzitter en uit vier effectieve en vier plaatsvervangende bijzitters en dat de bijzitters minstens aan de volgende voorwaarden moeten voldoen: 1° veertig jaar oud zijn op het ogenblik van hun benoeming; 2° in het bezit zijn van een universitair diploma of een hiermee gelijkgesteld diploma; 3° tien jaar ervaring hebben in het domein van het Vlaamse milieubeleid of milieurecht.

In artikel 16.4.21, § 4, van het decreet van 5 april 1995 werd bepaald dat de Vlaamse Regering de leden van het Milieuhandhavingscollege benoemt, alsook dat het mandaat van de leden een duur van zes jaar heeft en hernieuwbaar is.

3.2. Bij het decreet van 23 december 2010 ‘houdende diverse bepalingen inzake leefmilieu en natuur’ werd artikel 16.4.21 van het decreet van 5 april 1995 vervangen. Het nieuwe artikel 16.4.21, § 10 luidde:

“De Vlaamse Regering benoemt de bestuursrechters van het Milieuhandhavingscollege, na advies van de Vlaamse Hoge Raad voor de Milieuhandhaving. Hun mandaat heeft een duur van zes jaar, en is hernieuwbaar.

Uiterlijk negentig dagen voor hun mandaat verstreken is als bestuursrechter van het Milieuhandhavingscollege, kan de Vlaamse Regering beslissen om het mandaat van een bestuursrechter van het Milieuhandhavingscollege niet te verlengen.

De beslissing mag niet indruisen tegen de onafhankelijkheid van het Milieuhandhavingscollege of van de individuele bestuursrechters ervan, noch betrekking hebben op de inhoudelijke aspecten van de door het Milieuhandhavingscollege genomen beslissingen.

Als de Vlaamse Regering uiterlijk negentig dagen voor het mandaat verstrijkt geen beslissing neemt om het mandaat niet te verlengen, wordt het mandaat stilzwijgend verlengd.”

3.3. Bij decreet van 4 april 2014 worden “de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges” geregeld (BS 1 oktober 2014).

Luidens de memorie van toelichting bij het ontwerp van dit decreet is het doel “om de bestaande en toekomstige Vlaamse bestuurlijke rechtscolleges die nu hun eigen manier van werken hebben met een eigen structuur, reglementering, procedure en personeel, te laten samenwerken om zo te komen tot een efficiënt geheel” (*Parl.St.* VI.Parl. 2013-14, nr. 2383/1, 17).

Artikel 66 van het decreet van 4 april 2014 heft het hiervóór vermelde artikel 16.4.21 van het decreet van 5 april 1995 ‘houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid’ op.

De artikelen 49 tot 63 van het decreet van 4 april 2014 regelen de rechtspositie van de bestuursrechters. Ze zijn in werking getreden op 1 november 2014.

De Vlaamse Regering benoemt de effectieve bestuursrechters voor het leven bij een Vlaams bestuursrechtscollege op voordracht van de algemene vergadering van de Vlaamse bestuursrechtscolleges (artikel 49, § 1, eerste lid).

De benoemingsvoorwaarden zijn minstens de volgende: 1° houder zijn van het diploma van licentiaat of master in de rechten; 2° een grondige kennis hebben van en minstens tien jaar nuttige ervaring hebben in de domeinen van het Vlaamse recht inzake ruimtelijke ordening en van het Vlaamse milieurecht; 3° een grondige kennis hebben van procesvoering en rechtsbescherming in bestuurlijke of rechterlijke aangelegenheden (artikel 49, § 1, tweede lid).

Luidens de memorie van toelichting (*Parl.St.* VI.Parl. 2013-14, nr. 2383/1, 17-18 en 48-49) zijn de benoemingsvoorwaarden noodzakelijk om verschillende redenen:

“- omwille van de multi-inzetbaarheid van de bestuursrechters in de verschillende domeinen waarvoor de Vlaamse bestuursrechtscolleges bevoegd zijn. Een bestuursrechter van een bepaald bestuursrechtscollege kan ter be-

schikking van een ander bestuursrechtscollege worden gesteld (met uitzondering van een aantal categorieën bestuursrechters);

- omdat de bestuursrechter zeer goed in staat moet zijn om standpunten in te nemen of beslissingen te nemen inzake procedurebetwistingen aangezien hij vaak zal geconfronteerd worden met advocaten die proceduremiddelen zullen inroepen.”

Artikel 91, § 1, van het decreet van 4 april 2014 voorziet in een overgangsregeling voor de bestuursrechters die op de datum van inwerkingtreding van het decreet zijn aangesteld bij het Milieuhandhavingscollege. Deze luidt als volgt:

“De bestuursrechters die op de datum van inwerkingtreding van dit decreet aangesteld zijn bij het Milieuhandhavingscollege, blijven aangesteld als effectief of plaatsvervangend bestuursrechter bij hun rechtscollege met behoud van de mandaatregeling en de bezoldigingsregeling die ze genoten overeenkomstig de regeling die van toepassing was voor de datum van de inwerkingtreding van dit decreet, totdat ze op rust worden gesteld, ontslag nemen of ontslag krijgen.

Uiterlijk negentig dagen voor het mandaat van de bestuursrechters, vermeld in het eerste lid is verstreken, kan de Vlaamse Regering beslissen om het mandaat van bestuursrechter niet te verlengen.

De beslissing mag niet indruisen tegen de onafhankelijkheid van het Milieuhandhavingscollege of van de individuele bestuursrechters ervan, noch betrekking hebben op de inhoudelijke aspecten van de door het Milieuhandhavingscollege genomen beslissingen. Als de Vlaamse Regering uiterlijk negentig dagen voor het mandaat van de bestuursrechters, vermeld in het eerste lid verstrijkt, geen beslissing neemt om het mandaat niet te verlengen, wordt het mandaat stilzwijgend verlengd.”

IV. Feiten

4.1. Verzoeker wordt bij besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009 benoemd tot effectieve bijzitter bij het Milieuhandhavingscollege, met ingang van 1 september 2009 en voor een mandaat van zes jaar.

4.2. Op 8 mei 2015 beslist de Vlaamse Regering de mandaten van de leden van het Milieuhandhavingscollege niet te verlengen.

Deze beslissing steunt in het bijzonder op de volgende motieven:

“Gelet op het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, artikel 16.4.21, ingevoegd bij het decreet van 21 december 2007 en vervangen bij het decreet van 23 oktober 2010;

Gelet op het decreet van 4 april 2015 [lees: 2014] betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges, artikel 91, § 1;

Gelet op het besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009 betreffende de benoeming van de leden van het Milieuhandhavingscollege, vermeld in artikel 16.4.21 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid;

[...]

Overwegende dat voormelde bestuursrechters, bij het voormelde besluit van de Vlaamse regering van 15 mei 2009, met toepassing van artikel 16.4.21, § 10, van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (hierna het ‘DABM’ te noemen), werden ‘benoemd’ in een mandaat met een duur van zes jaar, met ingang van 1 september 2009;

Overwegende dat de huidige bestuursrechters van het MHHC derhalve zijn aangesteld in een mandaat, dat verstrijkt op 31 augustus 2015;

Overwegende dat het decreet van 4 april 2015 [lees: 2014] betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (hierna het ‘DBRC-decreet’ te noemen), in werking is getreden op 1 november 2014;

Overwegende dat artikel 91, § 1, eerste lid van het DBRC-decreet, bepaalt dat de bestuursrechters die op de datum van inwerkingtreding van dit decreet aangesteld zijn bij het MHHC, aangesteld blijven als effectief of plaatsvervangend bestuursrechter bij hun rechtscollege met behoud van onder meer de mandaatregeling die ze genoten overeenkomstig de regeling die van toepassing was voor de datum van de inwerkingtreding van dit decreet, totdat ze op rust worden gesteld, ontslag nemen of ontslag krijgen;

Overwegende dat artikel 91, § 1, tweede en derde lid, van het DBRC-decreet, bepaalt dat de Vlaamse regering uiterlijk negentig dagen voor het verstrijken van het mandaat van de bestuursrechters bij het MHHC, kan beslissen om het huidig mandaat van bestuursrechter niet te verlengen voor zover de beslissing tot niet verlenging niet indruist tegen de onafhankelijkheid van het MHHC of van de individuele bestuursrechters, noch betrekking heeft op de inhoudelijke aspecten van de voor het MHHC genomen beslissingen; dat, als de Vlaamse regering uiterlijk negentig dagen voor het mandaat van de bestuursrechters verstrijkt geen beslissing neemt om het mandaat niet te verlengen, het mandaat stilzwijgend wordt verlengd; dat, bijgevolg, de beslissing om het mandaat van een bestuursrechter bij het MHHC niet te verlengen, uitdrukkelijk moet worden genomen;

Overwegende dat artikel 16.4.21, § 10, tweede en derde lid, DABM, een regeling voorschrijft die identiek is aan de voormelde regeling van artikel 91, § 1, tweede en derde lid, van het DBRC-decreet; dat die regeling krachtens artikel 91, § 1, eerste lid, DBRC-decreet overigens toepasselijk is gebleven op het

mandaat van de voormelde effectieve en plaatsvervangende bestuursrechters bij het MHHC;

Overwegende dat de Vlaamse Regering bij besluiten van 28 september 2012 heeft beslist de heer [L. J.] en de heer [J. N.], bestuursrechters bij het MHHC, verder in dienst te houden na het bereiken van de leeftijd van 65 jaar; dat de voormelde bestuursrechters, met toepassing van artikel 16.4.21, § 11, tweede lid, DABM, in dienst kunnen blijven tot maximaal de einddatum van het lopende mandaat; dat hun mandaat bijgevolg zal verstrijken op 31 augustus 2015;

Overwegende dat met het DBRC-decreet werd beoogd om tot een eenvormige regeling te komen voor de Vlaamse bestuursrechtscolleges (waaronder het MHHC en de Raad voor Vergunningsbetwistingen ('RvVb')), opdat deze op het vlak van, onder meer, hun organisatie, werking en (de rechtspositie van) hun personeel, zo veel als mogelijk op elkaar zouden worden afgestemd; dat hetzelfde geldt voor de rechtspositieregeling van de bestuursrechters; dat de decreetgever zodoende beoogde te komen tot een daadwerkelijke verhoging van de efficiëntie en effectieve rechtspraak; dat hij aldus wenste te remediëren aan de onoverzichtelijkheid op vlak van organisatie en procedures die aanleiding geven tot rechtsonzekerheid bij de burger; dat de beoogde eenvormigheid ertoe strekt de rechtsbescherming te verhogen;

Overwegende dat de decreetgever onder meer beoogde de rechtspositieregeling van de bestuursrechters van het MHHC en de RvVb, die op heden onderling zeer divers zijn, te vervangen door een uniforme rechtspositieregeling voor de bestuursrechters van het MHHC en de RvVb;

Overwegende dat de decreetgever er aldus onder meer in heeft voorzien dat voortaan alle bestuursrechters bij deze twee Vlaamse bestuursrechtscolleges, dus ook bij het MHHC, voor het leven worden benoemd, naar analogie met de regeling die op vandaag ook geldt voor de rechters van de rechterlijke orde (cf. artikel 152 van de Grondwet); dat die wijziging ertoe strekt de onafhankelijkheid van de bestuursrechters nog beter te waarborgen;

Overwegende dat de decreetgever erin heeft voorzien dat de bestuursrechters die voortaan bij het MHHC of de RvVb benoemd kunnen worden, zullen moeten kunnen aantonen dat zij beschikken over een 'voldoende expertise' in verschillende domeinen, meer bepaald in de domeinen van het Vlaamse recht inzake ruimtelijke ordening en van het Vlaamse milieurecht, en de procesvoering en rechtsbescherming in bestuurlijke of rechterlijke aangelegenheden; dat met die vereiste van 'voldoende expertise' in verschillende domeinen, de decreetgever vooreerst wenste te anticiperen op de ruimere bevoegdheden die in de toekomst zullen worden toegekend aan het MHHC en de RvVb; dat, immers, met de inwerkingtreding van het Decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning (hierna het 'Omgevingsvergunningsdecreet' te noemen), de RvVb bevoegd zal worden voor het omgevingsvergunningscontentieux; dat met de inwerkingtreding van het Decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning (hierna het 'Handhavingsdecreet' te noemen) het MHHC tot het zgn. 'Handhavingscollege' zal worden hervormd, nu het uitspraak zal moeten doen over de exclusieve en alternatieve bestuurlijke geldboetes en voordeelontnemingen, zowel deze als vermeld in Titel XVI, Hoofdstuk IV, Afdeling IV van het DABM, als deze vermeld in de artikelen 6.2.2, 6.2.6 en 6.2.11, § 4, VCRO; dat de Vlaamse regering bijgevolg, in na-

volging van de decreetgever, het nodige moet doen om te garanderen dat de ‘voldoende expertise’ die de MHHC (en de RvVb) moet kenmerken opdat dit (deze) Vlaamse bestuursrechtscollege(s) beschouwd kan (kunnen) worden als noodzakelijk voor de uitoefening van de bevoegdheden van de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest, structureel gewaarborgd is;

Overwegende dat de decreetgever, met deze vereiste van ‘voldoende expertise’ in de verschillende domeinen, ook beoogde om efficiëntiewinsten op te tekenen in de Vlaamse bestuursrechtscolleges, aangezien de bestuursrechters inzetbaar zullen zijn bij zowel de RvVb als het (M)HHC; dat hiervoor in voorkomend geval wel de in het DBRC-decreet voorziene regeling van de terbeschikkingstelling van bestuursrechters in acht moet worden genomen; dat dit onder meer veronderstelt dat de bestuursrechter over voldoende kennis beschikt in de domeinen waarvoor het Vlaams bestuursrechtscollege, waaraan hij ter beschikking wordt gesteld, bevoegd is.

Overwegende dat op 31 augustus 2015, het lopende mandaat van twee bestuursrechters bij het MHHC verstrijkt, omdat zij, gezien hun leeftijd, op rust zijn gesteld; dat de Vlaamse regering op 24 april 2015 heeft beslist twee functies van bestuursrechter bij de RvVb vacant te verklaren opdat de totale dossierinstroom bij de RvVb op een kwalitatieve manier en binnen een redelijke termijn kan worden verwerkt,

Overwegende, in het licht van al wat voorafgaat en gelet op het verstrijken van de mandaten van de voormelde effectieve en plaatsvervangende bestuursrechters bij het MHHC op 31 augustus 2015, dat de Vlaamse regering de door decreetgever beoogde uniformiteit van de rechtspositieregeling van de bestuursrechters bij de Vlaamse bestuursrechtscolleges vermag na te streven zowel tussen die Vlaamse bestuursrechtscolleges onderling als a fortiori binnen eenzelfde Vlaams bestuursrechtscollege; dat zij, bijgevolg, kan besluiten om de mandaten van de effectieve en plaatsvervangende bestuursrechters bij het MHHC, bij het verstrijken ervan, niet te verlengen.

Overwegende dat de beslissing om de mandaten van de effectieve en plaatsvervangende bestuursrechters bij het MHHC niet te verlengen bij het verstrijken ervan, mede steunt op de uitdrukkelijke wil van de decreetgever om – gezien de hervorming van de Vlaamse bestuursrechtscolleges en om de onafhankelijkheid van de bestuursrechters te versterken – de functie van bestuursrechter te laten invullen middels een benoeming voor het leven;

Overwegende dat het voorgaande des te meer geldt, nu de opdracht van de bestuursrechters bij het MHHC in de nabije toekomst zal wijzigen en verbreden in vergelijking met de huidige opdracht, gelet op de uitbreiding van de bevoegdheid van het MHHC; dat de decreetgever uitdrukkelijk voorgeschreven heeft dat ook de bestuursrechters bij het MHHC over een ‘voldoende expertise’ dienen te beschikken in de domeinen van het Vlaamse recht inzake ruimtelijke ordening en van het Vlaamse milieurecht, en de procesvoering en rechtsbescherming in bestuurlijke of rechterlijke aangelegenheden; dat niet al de voormelde effectieve en plaatsvervangende bestuursrechters bij het MHHC hebben moeten aantonen over ‘voldoende expertise’ in al die domeinen te beschikken;

Overwegende dat de Vlaamse regering bij het nemen van een beslissing om de mandaten van de bestuursrechters bij het MHHC, bij het verstrijken ervan, al

dan niet (en al dan niet stilzwijgend) te verlengen en die functies – desgevallend zonder vacantverklaring en open oproep – al dan niet opnieuw in te laten vullen door (desgevallend stilzwijgende) verlengingen van de mandaten van de mandaathoudende bestuursrechters bij het MHHC, rekening vermag te houden met de artikelen 10, 11, 13 en 161 van de Grondwet en artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen; dat het in artikel 10 en 11 van de Grondwet vervatte gelijkheidsbeginsel en het verbod van discriminatie immers vereisen dat aan eenieder een gelijke toegang tot het openbaar ambt wordt gewaarborgd; dat dit beginsel de overheid niet alleen verplicht verschillende kandidaten objectief te vergelijken en voorrang te geven aan de meest geschikte kandidaat maar bovendien verplicht deze kandidaten aan te wijzen na daartoe een behoorlijke oproep te hebben gedaan met inachtneming van het transparantiebeginsel; dat het, gelet op de uitbreiding van de bevoegdheden van het MHHC en de door de decreetgever in functie daarvan gestelde vereisten inzake ‘voldoende expertise’ in verschillende domeinen, derhalve, teneinde het gelijkheidsbeginsel te waarborgen en teneinde structureel te verzekeren dat het MHHC over het hoogst mogelijke niveau van ‘voldoende expertise’ beschikt dat de MHHC moet kenmerken, past om de mandaten van de voormelde effectieve en plaatsvervangende bestuursrechters, bij het verstrijken ervan, niet opnieuw voor een termijn van zes jaar te verlengen;

Overwegende dat de functies van drie effectieve bestuursrechters bij het Milieuhandhavingscollege vacant kunnen worden verklaard; dat er vervolgens een oproep tot kandidaat-bestuursrechters en selectie kan plaatsvinden;

Overwegende dat, overeenkomstig artikel 16.4.21, § 11, vierde lid, DABM, de effectieve en plaatsvervangende bestuursrechters hun functie blijven uitoefenen, totdat in hun vervanging is voorzien.”

Deze beslissing maakt het voorwerp uit van de voorliggende vordering voor zover ze het mandaat van verzoeker van effectieve bestuursrechter bij het Milieuhandhavingscollege niet verlengt (de artikelen 1, 9 en 10 van het desbetreffende besluit van Vlaamse Regering van 8 mei 2015).

4.3. Eveneens op 8 mei 2015 beslist de Vlaamse Regering om drie functies van bestuursrechter bij het Milieuhandhavingscollege vacant te verklaren.

4.4. Op 12 juni 2015 stelt verzoeker zich kandidaat voor de functie van bestuursrechter bij het Milieuhandhavingscollege.

4.5. Met een brief van 18 juni 2015 deelt de voorzitter van de selectiecommissie aan verzoeker mee dat zijn kandidatuur niet voldoet aan de ontvan-

kelijkheidsvoorwaarden, aangezien hij niet aantoonde dat hij houder is van het diploma van licentiaat of master in de rechten.

Verzoekers kandidatuur wordt derhalve niet verder in aanmerking genomen.

In het voorliggende verzoekschrift vordert verzoeker de nietigverklaring, maar niet de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

V. Ontvankelijkheid van de vordering

Exceptie van de verwerende partij

5. De verwerende partij merkt in haar nota op dat verzoeker in éénzelfde verzoekschrift enerzijds de schorsing en de vernietiging beoogt van de artikelen 1, 9 en 10 van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 mei 2015 waarbij zijn mandaat van effectieve bestuursrechter bij het Milieuhandhavingscollege, dat verstrijkt op 31 augustus 2015, niet wordt verlengd, maar anderzijds ook de vernietiging van de beslissing van de selectiecommissie om zijn kandidatuur voor de functie van bestuursrechter niet in aanmerking te nemen.

Volgens de verwerende partij ontbreekt evenwel de vereiste samenhang tussen de beide bestreden beslissingen opdat ze in één verzoekschrift zouden kunnen worden bestreden.

Zij besluit dat “[b]ij gebrek aan samenhang [...] het enig verzoekschrift slechts ontvankelijk [is] voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing”.

Beoordeling

6. De opgeworpen exceptie is doelloos in het kader van het onderhavig administratief kort geding, aangezien verzoeker alleen de schorsing van de tenuitvoerlegging van “de eerste bestreden beslissing” vordert.

VI. Schorsingsvoorwaarden

7. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

VII. Spoedeisendheid

8. Verzoeker zet de spoedeisendheid van zijn vordering in zijn verzoekschrift als volgt uiteen:

“Eén van de twee voorwaarden om een schorsing van een administratieve rechtshandeling te bekomen bij Uw Raad is dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring. Volgens Uw Raad is een zaak spoedeisend ‘zodra de vrees voor schade van enig belang, of zelfs voor ernstige nadelen, een onmiddellijke beslissing wenselijk maakt’ (RvS 19 juni 2014, nr. 227.766, Couder). Daarbij hoeft de verzoekende partij niet meer aan te tonen dat de niet-schorsing van de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan toebrengen. Het geschil mag niet met de gewone annulatie-procedure binnen de gewenste tijdspanne kunnen opgelost worden.

11. Er moet in de eerste plaats een vrees voor schade van enig belang zijn of een vrees voor ernstige nadelen (RvS 19 juni 2014, nr. 227.766, Couder).

Het mandaat van de verzoekende partij wordt na 31 augustus 2015 niet verlengd. Hij zou wel in functie blijven, zolang niet in zijn vervanging voorzien is. Aldus verkeert de verzoekende partij in een onzekere toestand.

Het is langs de ene kant zeker dat hij niet kan blijven, aangezien hij niet beantwoordt aan de nieuwe benoemingsvereisten, namelijk deze zoals vermeld in art. 49, § 1 DBRC. Langs de andere kant kan hij ook geen andere schikkingen nemen omdat hij zelf niet beslist over zijn afweging.

In de mate dat de beslissing inhoudt dat de verzoekende partij zeker moet stoppen als bestuursrechter, wordt er impliciet maar zeker toepassing gemaakt van artikel 49, § 1 DBRC. De verwerende partij voelt zich door deze bepaling geschaad en ongelijk behandeld. Reden waarom hij in dit beroep vraagt om over deze bepaling een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Door een beroep tot nietigverklaring alleen kan deze zaak nooit vóór 31 augustus 2015 worden beslecht.”

Beoordeling

9. Zoals *sub 7* hiervóór in herinnering is gebracht, kan krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen indien, onder meer, “de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring”.

In de parlementaire voorbereiding van de voormelde wettelijke bepaling is te lezen dat “[d]e spoedeisendheid zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2277/1, 13).

10. Naar eis van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van dit verzoekschrift wordt ingeroepen”. Hetzelfde is te lezen in artikel 8, eerste lid, 4°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’. Dit houdt in dat het aan de verzoekende partij bij de Raad van State toevalt om aan de zaak eigen en specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat de zaak spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een (voortdurende) tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

11. Uit het voorgaande volgt dat een verzoekende partij die de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestreden beslissing beoogt te verkrijgen, ertoe gehouden is in haar verzoekschrift een uiteenzetting op te nemen die betrekking heeft op de voorwaarde van de spoedeisendheid waarin zij aan de hand van concrete, precieze en dienstige gegevens uitlegt in welke mate zij onherroepelijke schadelijke gevolgen zou ondergaan indien het resultaat van het beroep tot nietigverklaring zou moeten worden afgewacht. De spoedeisendheid van de zaak wordt niet vermoed, welke ook de aard van de bestreden beslissing is.

12.1. In dit geval is de uiteenzetting van verzoeker in zijn verzoekschrift die de spoedeisendheid van de voorliggende vordering zou moeten verantwoorden, veeleer summier en verre van overtuigend.

12.2. Verzoeker stelt vooreerst dat zijn mandaat na 31 augustus 2015 niet wordt verlengd. Hij zou wel in functie blijven zolang niet in zijn vervanging is voorzien, maar hij verkeert aldus in “een onzekere toestand”. Wat deze onzekere toestand precies inhoudt en waarom hij een spoedeisende behandeling van zijn vordering vergt, blijft evenwel zo goed als onbesproken. Het enkele argument dat “[h]et [...] langs de ene kant zeker [is] dat hij niet kan blijven” en hij “[l]angs de andere kant [...] ook geen andere schikkingen [kan] nemen omdat hij zelf niet beslist over zijn afweging” is op dit punt niet verhelderend.

12.3. Voorts stelt verzoeker dat “[i]n de mate dat de beslissing inhoudt dat [hij] zeker moet stoppen als bestuursrechter, [...] er impliciet maar zeker toepassing [wordt] gemaakt van art. 49, § 1 [van het decreet van 4 april 2014 ‘betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges’]”. Hij voegt eraan toe dat hij zich door die bepaling geschaad en ongelijk behandeld voelt en dat hij daarom vraagt daarover een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Verzoeker lijkt aldus te refereren aan de door hem aangevoerde onwettigheid van de bestreden beslissing, maar hij doet dat niet alleen op een

onduidelijke wijze – in tegenstelling tot wat hij beweert, vraagt hij in de uiteenzetting van zijn middelen niét om aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen met betrekking tot artikel 49, § 1, van het decreet van 4 april 2014 – bovenal gaat hij er zo aan voorbij dat de spoedeisendheid van de vordering enerzijds en de ernst van de aangevoerde middelen anderzijds twee van elkaar te onderscheiden schorsingsvoorwaarden zijn die elk een afzonderlijke beoordeling vergen.

12.4. Ten slotte voert verzoeker aan dat “[d]oor een beroep tot nietigverklaring alleen [...] deze zaak nooit vóór 31 augustus 2015 [kan] worden beslecht”.

Deze bewering van verzoeker is voorzeker juist, maar daarmee is niet aangetoond dat de vordering spoedeisend is in de zin dat verzoeker door de uitspraak ten gronde te moeten afwachten, wezenlijke schadelijke gevolgen dreigt te moeten ondergaan.

In dit verband dient erop te worden gewezen dat verzoekers mandaat van bij de aanvang ervan hoe dan ook tijdelijk van aard was. De omstandigheid dat het hernieuwbaar was, neemt niet weg dat verzoeker zich bewust diende te zijn van de precaire aard van het mandaat dat in beginsel op 31 augustus 2015 zou verstrijken.

Bovendien betwist verzoeker ter terechtzitting niet wat de verwerende partij in haar nota aanvoert, namelijk dat hij bij de beëindiging van zijn mandaat kan terugkeren naar zijn vroeger statutair ambt bij de centrale diensten van de afdeling Milieu-inspectie van de Vlaamse overheid. Mede in het licht van dit “terugkeerrecht” van verzoeker is de spoedeisendheid van zijn vordering niet evident zichtbaar.

Ten overvloede zij erop gewezen dat ook de afwikkeling van de gewone vordering tot schorsing er niet toe kan leiden dat de zaak vóór 31 augustus

2015 wordt beslecht. Daarbij moet worden vastgesteld dat verzoeker daartoe heeft bijgedragen doordat hij, niettegenstaande de nakende beëindiging van zijn mandaat, twee maanden heeft gewacht om de voorliggende vordering in te stellen. Deze handelwijze van verzoeker lijkt het gebrek aan spoedeisendheid van de vordering alleen maar te bevestigen.

12.5. Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de schorsingsvoorwaarde van de spoedeisendheid.

13. Derhalve is niet voldaan aan alvast één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn opdat de vordering tot schorsing zou kunnen worden ingewilligd.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 22 december 2015, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bert Thys,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Bert Thys